

Święto literatury międzynarodowej w Krakowie

2010-11-02

„Inne światy, inne języki” - to hasło przewodnie drugiej edycji Międzynarodowego Festiwalu Literatury im. Josepha Conrada organizowanego w Krakowie w dniach 2-7 listopada. Na tą okoliczność do naszego miasta przyjedzie Herta Müller, Marjane Satrapi, Amos Oz, Rabi Alameddine, Claude Lanzmann i Jurij Andruchowycz. Festiwal organizują Krakowskie Biuro Festiwalowe i Fundacja „Tygodnika Powszechnego”.

Międzynarodowy Festiwal Literatury im. Josepha Conrada w Krakowie to wspólne przedsięwzięcie Miasta Kraków, Krakowskiego Biura Festiwalowego i Fundacji Tygodnika Powszechnego. Przez blisko tydzień wydarzeniom literackim towarzyszą pokazy filmów związanych z literaturą, wystawy, koncerty oraz wykłady, tworzące dla prezentowanych twórców lub dzieł literackich dodatkowe, pozaliterackie konteksty. W pierwszej edycji festiwalu wzięli udział m.in.: Pascal Quignard, Per Olov Enquist, Edgar Keret oraz doborowe grono polskich pisarzy m.in. Olga Tokarczuk, Marek Bieńczyk, Stefan Chwin, Andrzej Stasiuk, Jerzy Pilch, Jacek Dukaj i czołówka polskich reportażystów m.in. Wojciech Jagielski i Mariusz Szczygieł. Dyrektorem artystycznym Międzynarodowego Festiwalu Literatury im. Josepha Conrada jest prof. Michał Paweł Markowski (Uniwersytet Jagielloński), a dyrektorem programowym - Piotr Mucharski (Tygodnik Powszechny).

Festiwal im. Josepha Conrada nie jest wydarzeniem poświęconym twórczości patrona. Joseph Conrad, autor „Jądra ciemności” oraz jeden z niewielu polskich pisarzy tworzących w obcym języku, użyczył swojego nazwiska jako patrona święta literatury światowej. Syn polskiego pisarza, Apolla Korzeniowskiego, wybrał język angielski jako swój własny i tworzył tylko w nim, zdobywając sławę oryginalnego stylisty i świadka epoki. W odróżnieniu od wielu krajowych wydarzeń uświetniających literaturę polską, Międzynarodowy Festiwal Literatury im. Josepha Conrada pomyślany został jako wydarzenie na skalę światową. Oznacza to, że gośćmi festiwalu są twórcy z różnych krajów, piszący w różnych językach, reprezentujący różne kultury i światopoglądy.

2. edycję Festiwalu Conrada rozpocznie mocne, muzyczno-literackie, wydarzenie przygotowane specjalnie na festiwal. Na scenie w Klubie Fabryka spotkają się Andrzej Stasiuk i Mikołaj Trzaska. Autor „Opowieści galicyjskich” przeczyta fragmenty swojej nowej książki „Dziennik pisany później”, a muzycy – oprócz grającego na klawirze Trzaski, także Raphael Rogiński (gitara) i Paweł Szpura (perkusja) – zadbają o niezwyklej oprawę muzyczną. Warto podkreślić, że „Dziennik pisany później” był dotychczas prezentowany, w fragmentach, tylko dwukrotnie, na łamach „Tygodnika Powszechnego”. Publiczność inauguracyjnego koncertu Festiwalu Conrada, jako pierwsza, będzie mogła wysłuchać tekstu w wykonaniu samego autora.

Goście festiwalu:

Herta Müller (ur. 1953) jest niemiecką pisarką rumuńskiego pochodzenia. Urodziła się w niewielkiej wiosce zamieszkaanej głównie przez ludność niemieckojęzyczną. Z tego powodu jej pierwszym językiem był niemiecki, rumuńskiego nauczyła się dopiero w szkole. W czasie wojny ojciec pisarki został wcielony do oddziałów SS. Matka po 1945 roku trafiła do ZSRR, gdzie wywożono rumuńskich Niemców na przymusowe

roboty. Studiowała germanistykę i literaturoznawstwo. Początkowo pracowała jako tłumaczka tekstów specjalistycznych w fabryce, ale po odmowie współpracy z tajnymi służbami Rumunii została zwolniona. Utrzymywała się z pracy w przedszkolu i prywatnych lekcji języka niemieckiego. Zadebiutowała w 1982 roku powieścią „Niziny”. Pierwsze wydanie ukazało się w okrojonej formie, gdyż cenzura nie zgodziła się na druk niektórych fragmentów. W 1987 roku z ówczesnym mężem (pisarzem Richardem Wagnerem) wyemigrowała do Niemiec, gdzie mieszka do dziś. Wykładała na niemieckich uczelniach i zajmowała się pisaniem. W 2009 roku otrzymała Literacką Nagrodę Nobla. W języku polskim ukazały się następujące książki Müller: „Sercątko”, „Dziś wolałabym siebie nie spotkać”, „Lis już wtedy był myśliwym”, „Król kłania się i zabija”, „Niziny”, „Człowiek jest tylko bażantem na tym świecie”, „Głód i jedwab”.

Marjane Satrapi (ur. 1969) jest irańsko-francuską autorką komiksów i powieści graficznych, a także reżyserką filmów animowanych. Wychowywała się w Teheranie, gdzie uczęszczała do liceum francuskiego. Kilka lat po rewolucji islamskiej, która obaliła szachinszacha i oddała władzę w ręce ajatollahów, rodzice Marjane wysłali ją do Wiednia, by tam ukończyła szkołę średnią. Po powrocie do Teheranu Satrapi studiowała komunikację wizualną na Uniwersytecie Islamskim. W 1994 roku wyjechała do Strasburga, by tam podjąć studia na Akademii Sztuk Pięknych. Współpracowała z kolektywem artystycznym, który tworzyli jej znajomi ze studiów. Dzięki nim poznała dzieła europejskich i amerykańskich mistrzów komiksu. Szczególny wpływ miał na nią Art Spiegelman. W latach 2000-03 ukazały się we Francji cztery tomy jej najłynniejszej powieści graficznej „Persepolis”, w której opowiada o swym życiu w Iranie i w Europie. W 2007 roku na jego podstawie powstał film animowany, który Marjane wyreżyserowała wraz z Vincentem Paronnaudem). Jest laureatką prestiżowego konkursu komiksowego organizowanego przy okazji Festiwalu Komiksu w Angoulême. W Polsce prócz „Persepolis” ukazały się: „Kurczak ze śliwkami” oraz „Wyszywanki”.

Amos Oz (ur. 1939) jest izraelskim eseistą, prozaikiem i publicystą. Jego rodzice przybyli do Palestyny z Równego i Odessy w latach 30. XX w. Pisarz urodził się w 1939 roku w Jerozolimie, przez wiele lat mieszkał i pracował jako rolnik i nauczyciel w kibucu Hulda. Po odbyciu służby wojskowej studiował historię literatury i filozofię na Uniwersytecie Hebrajskim w Jerozolimie. Zadebiutował w 1965 roku zbiorem opowiadań „Tam, gdzie wyją szakale”. W przekładzie na polski ukazało się kilka jego powieści i zbiorów opowiadań, m.in. „Firma”, „Mój Michał”, „Czarna skrzynka”, „Pantera w piwnicy”, „Poznać kobietę”, „Aż do śmierci”, „Nagle w głębi lasu”, „Rymy życia i śmierci”, „Sceny z życia wiejskiego”. Amos Oz współzakładał organizację Szalom Achszaw (Pokój Teraz). Jest wykładowcą literatury na Uniwersytecie im. Ben-Guriona w Beer Szawie. Od kilku lat wymieniany jest w gronie faworytów do literackiej Nagrody Nobla.

Rabih Alameddine (ur. 1959) jest amerykańskim pisarzem. Urodził się w Jordanii, ale jego rodzice są Libańczykami. W młodości bardzo dużo podróżował, przenosząc się z kraju do kraju. Jako nastolatek wyjechał do Anglii, a następnie do Ameryki, gdzie studiował na UCLA w Kalifornii. Z wykształcenia jest inżynierem, ale bardzo wcześnie

zaczął pisać. Prócz wydanej po polsku powieści „Mistrz opowieści. Hakawati” opublikował w USA dwie powieści – „Kooloids” i „I, the Divine” – oraz zbiór opowiadań „The Perv”. Alameddine jest także malarzem, swe prace wystawiał w wielu galeriach w Europie, Ameryce i na Bliskim Wschodzie. Mieszka w San Francisco i Bejrucie.

Jurij Andruchowycz (ur. 1960) jest ukraińskim poetą, prozaikiem, eseistą, tłumaczem i muzykiem. Urodził się w Iwano-Frankowsku, studiował (poligrafię i literaturoznawstwo) we Lwowie i w Moskwie. Zadebiutował w 1985 roku jako poeta. W tym samym roku założył (z Wiktoorem Neborakiem i Ołeksandrem Irwańcem) grupę Bu-Ba-Bu (Burleska-Bałagan-Bufonada), która w znaczący sposób wpłynęła na ukraińską scenę literacką. Uznanie przyniosły mu publikowane w latach 90. powieści: „Rekreacja”, „Moscoviada” oraz „Perwersja”. W Polsce – prócz wspomnianych powieści – ukazały się również następujące książki: powieść „Dwanaście kręgów”; zbiory esejów „Erz-herz-perz”, „Ostatnie terytorium. Eseje o Ukrainie” oraz napisana wspólnie z Andrzejem Stasiukiem „Moja Europa. Dwa eseje o Europie zwanej Środkową”; tomy wierszy „Piosenki dla martwego koguta”, „Egzotyczne ptaki i rośliny. Wiersze z lat 1980–1990”. Jest laureatem m.in. prestiżowej Nagrody Angelus, przyznawanej we Wrocławiu.

Claude Lanzmann (ur. 1925) jest francuskim reżyserem, reporterem, dokumentalistą, redaktorem naczelnym pisma literacko-politycznego „Les Temps Modernes” (założonego przez Paula Sartre’a i Simone de Beauvoir). Jako nastolatek działał we francuskim ruchu oporu (walczył w Auvergne). Protestował przeciwko wojnie w Algierii. Światowy rozgłos przyniósł mu film „Shoah” – mówiona historia Holokaustu, w której Lanzmann zaprezentował świadectwa Żydów, Polaków i Niemców, pomijając źródła historyczne. Zależało mu na pierwszoosobowej narracji uczestników wojny. Inne jego filmy: „Dlaczego Izrael” (1972), „Tsaahal” (1994), „Sobibór” (2001) oraz „Raport Karskiego” (2010).

Więcej informacji znajduje się na stronie internetowej Krakowskiego Biura Festiwalowego pod adresem: www.biurofestiwalowe.pl oraz na witrynie www.conradfestival.com (PW).